

РЪКИЧКАТА

Ти идешъ отъ Балкана,
красавице пѣнлива,
тѣлото ти сребристо
се гѣвково извива;
надъ ниви и градини
ти благодатъ разливашъ...

Тамъ горе въ планината
ти имашъ и сестричка,
бѣбрива като тебе
немирна воденичка.

Тукъ долу въ равнината
потоци въ тебъ се вливатъ.
Тамъ радостна, звѣнлива
пшеница златна мелишъ,
край село мѣлчалива
платна момински бѣлишъ.

Но нѣкога, сестрице,
раздирашъ бѣла риза,
отъ тѣсното корито
водата ти излиза
и спуща се сърдито
размжтена, гнѣвлива,
на милото ми село
тя нивитѣ залива...

Отъ пролѣтни посѣви
намъ нищо не остава,
въвѣ сълзи се обливатъ
сърдцата ни тогава...

Калина Малина